

[Finansministeren.]

brud på aftaler, ingen brud på internationale traktater, ingen fantasifulde indtægtsskøn, ingen fantasifulde udgiftsskøn og ingen afskaffelse af velfærdssamfundet. I den forstand er finansloven totalt blottet for fantasi, og det er ærlig talt også, hvad regeringen har lagt vægt på at den skulle være.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) havde også nogle meget fantasifulde forventninger til den økonomiske udvikling; dem skal jeg vende tilbage til.

Jeg vil dernæst gøre nogle bemærkninger til hr. Christophersen. Jeg kan naturligvis ikke blive uenig med hr. Christophersen om, at problemerne med ledigheden og betalingsbalancen er store, og at løsningsperioden, som hr. Christophersen sagde det, kan blive forholdsvis lang og meget besværlig. Jeg vil kun sige, at venstres forskellige ændringsforslag, herunder de forskellige nedskæringsforslag, jo ikke ville have ændret nævneværdigt på disse problemer. Arbejdsløsheden ville være blevet lidt større, og underskuddet ville være blevet lidt mindre.

Jeg forstod også, at hr. Christophersen selv erkendte, at heller ikke venstres forslag var tilstrækkelige. Det var i hvert fald ikke sikkert, at de var tilstrækkelige, men de var, som det blev sagt, et politisk udtryk, et politisk udtryk for en vilje til at bidrage til en forbedring af den økonomiske udvikling. Jeg vil ikke anfægte, at venstre har vist god vilje, men venstres forskellige forslag var altså ikke acceptable for regeringen.

Til hr. Freddy Madsen og hr. Wilhelm skal jeg sige, at regeringen har ingen som helst planer om en momsforhøjelse eller andre afgiftsforhøjelser. Det er et lidt besynderligt spørgsmål at stille her før afstemningen om finanslovsforslaget, hvilken finanspolitik og hvilken finanspolitisk stramning regeringen eventuelt kunne gå ind for. Det siger sig selv, at det finanslovsforslag, der bliver vedtaget om ikke så længe, er udtryk for den finanspolitik, som regeringen finder er den rigtige. En bombastisk erklæring om, at vi ikke i det næste år vil ændre finanspolitikken overhovedet, kan hverken hr. Freddy Madsen eller hr. Wilhelm selvfølgelig få, og det ved de jo også begge to meget godt. Den økonomiske udvikling ligger ikke fast, den økonomiske situation er ikke uforanderlig, og derfor kan finanspolitikken selvfølgelig heller ikke være det. Udefra kommende og uforudsete påvirkninger kan medføre, at

det vil være fornuftigt at ændre den økonomiske politik for at tilpasse sig udviklingen på en hensigtsmæssig måde.

Forhandlingerne om finanslovsforslaget har også i år været præget af de mange ændringsforslag, men hertil kommer, at folketingsvalget i februar har betydet, at den tid, der har været til rådighed til behandling af finanslovsforslaget og af de mange ændringsforslag, har været ekstraordinært kort. Når det alligevel er lykkedes at gennemføre behandlingen af de mange forslag på en acceptabel måde, så skyldes det ikke mindst finansudvalgets veltilrettede arbejdsgang samt det store arbejde, der er gjort rundt omkring i de enkelte ministerier, og derfor vil jeg gerne rette en tak til finansudvalget og til finansudvalgets formand og også sige tak til finansudvalgets sekretariat og til ministerier og styrelser for det store arbejde, der er udført, og som har været et væsentligt bidrag til at nå dertil, hvor vi er kommet i dag.

Ved fremsættelsen af finanslovsforslaget i 1. samling i november sidste år gav jeg udtryk for, at forslaget var i overensstemmelse med indholdet af augustforliget. Folketingsvalget ændrede mandatfordelingen her i tinget, sådan at de partier, der stod sammen om augustforliget, ved valget opnåede en samlet fremgang, og det har derfor været muligt at fastholde augustforligets intentioner i det nu foreliggende finanslovsforslag, herunder aftalen om nødvendige besparelser på finansloven.

Ved februarforliget blev der opnået aftale om yderligere beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, om boligpolitikken og om en ny forsvarsordning, og desuden opnåedes der enighed om en række afgifter. Disse ændringer og de korrektioner i finanslovsforslaget, der i øvrigt har været nødvendige, betyder, at det samlede billede af finanslovsforslaget har ændret sig noget i forhold til det forslag, som jeg fremsatte i slutningen af november. Jeg sagde dengang, at vi befandt os i en alvorlig beskæftigelsessituation, og udsigterne for 1977 er desværre ikke blevet lysere siden dengang. Vi regnede dengang med en gennemsnitlig arbejdsløshed for finansåret 1977-1978 på 9 pct., og udviklingen i arbejdsløsheden i tiden efter finanslovsforslagets fremsættelse, og især udsigterne ifølge de nye vurderinger af de inden- og udenlandske konjunkturer, som jeg skal vende tilbage til senere, tyder nærmere på en endnu større arbejdsløshed end de 9 pct. Vedtagelsen af beskæftigelsesplanen i februar, som skønnes